

Filà Cavallers del Cid

Pensar en verd, viure en festa: 40 anys dels Cavallers del Cid

Crec que tots els callosins i callosines coincidim en una cosa, siguem moros o cristians, i és esta: quan arriba octubre, es nota. Al poble es respira un no-sé-què. La gent està més contenta i l'ambient és molt mostre i familiar: ple de música i ganes de festa. Són unes setmanes que et fan sentir en casa, encara que faça anys que no vens. Hi ha qui compta els dies per a l'estiu. *Mosatros...* per a la primera nota de "Callosa en festes".

Què fa que octubre tinga gust de mistela i olor de pólvora? Que la *kàbila* es torne casa, literalment, estar tots els dies muntant-la, anar els dijous a sopar...

La nostra filà, el Cid, va nèixer l'any 1985. Enguany, celebrem orgullosos el nostre 40 aniversari. I ho fem igual com ho vam començar: amb il·lusió i moltes ganes de festa. Va començar amb una colla d'amics... I mira'ns ara: un grupet de gent compartint taula, música i algun que altre colpet.

— Quants anys tens, fester?

— 20... però acabe de fer-me un colpet amb ma mare i el pare de la meua millor amiga. *Aixina* que... en festes, edat relativa.

— Jo en tinc 62, però acabe de ballar com si en tinguera 30. I ara estic contant-li la meua vida a una xiqueta de 10 que no para de mirar-me el gorro.

— El millor? Que ací ningú et jutja si balles amb la mare de la teua amiga. Jo l'any passat vaig acabar fent-li un cubata a ma tia.

— Vaig començar venint amb els amics. Ara vinc amb els meus fills. Ells beuen mistela i jo tire de gintònic, però a l'hora de cantar, desafinem igual.

— La meua filla m'ha dit que enguany vol anar a la taula "dels joves". Però després torna a la meua per a

ta. Tots són actes oficials.

—L'únic moment seriós en festes? Poder agarrar dònuts per a berenar quan baixem de l'ambaixà. Ahí no hi ha amics.

—El Cid és això: compartir festa amb gent que no coneixies i acabar contant-los la teua vida a les 5 del matí, amb el sàndwix en una mà i el xocolate calent en l'altra.

—En la kàbila no fa falta traductor:

menjar-se les postres. Aixina som.

—Als 18 anys estàs ajudant a fer el dinar de l'Aurora. Als 25, muntant la kàbila, i als 40... també. Però amb protector d'estómac.

—Abans volia ser l'últim en tancar la kàbila... ara preferisc ser el primer en obrir-la. No siga cosa que em quede sense ous fregits ni botifarra per a esmorzar.

—La banda? Són com el Google Maps de la festa: si et perds, segueix-los, i acabaràs on toca... o fent-te la picaeta en la kàbila de l'altra punta del carrer

—Hi ha dos maneres de saber que comença la festa: quan sents la banda... o quan ton tio ja ha tret la cassalla

—Hi ha qui corre per agarrar lloc a l'ambaixà o a la provessó... i hi ha qui corre per no quedar-se sense cervese-

amb música, picaetes i bon rotllo, tots ens entenem: saludes, brindes i t'asseus on pugues

—Diuen que la festa és una muntanya russa... però al Cid és un tobogan. I dels bons. Amb música de ZOO i alguna caiguda controlada (o no tant).

—No sé el teu nom. Però si eres fester, ets dels meus.

—Ací no hi ha edats. Hi ha Cid. I si entres dins, ja eres dels nostres, prepara't per a no voler eixir.

Enguany fem 40 anys, i ho celebrem amb la mateixa alegria que quan érem un grapat de joves amb ganes de festa i una taula de càmping.

Ara som famílies senceres, amics, coneguts i saludats... Però la il·lusió continua, més que mai.

Venen dos anys grossos, d'eixos que es recorden sempre: en 2026, Bande-

ra; en 2027, Capitanía. Paraules majors.

Ens espera faena, sí. Però també emoció, orgull, història... i molta, molta festa. L'any que ve més. I si pot ser, millor.

(Encara que... està complicat, eh?). Perquè al final, això és el Cid: bon ambient, festa de la bona i ganes de passar-ho bé amb qui siga i com siga. Anem fent, però sempre en marxa, i ja s'olora l'octubre.

**Filà Cavallers del Cid,
Amunt Marea Verda!**

cavallers